

«Παρεμβαίνοντες...»

Αποκρίσεις σὲ ὑπεύθυνους Γονεῖς Ἐνότης 6: Γονεῖς καὶ παιδιὰ στὴν δίνη τοῦ διαζυγίου

*ε. Ποιά εἶναι τὰ ψυχολογικὰ προβλήματα
ποῦ παρουσιάζονται στὰ παιδιὰ;*

Σὲ ἐπίπεδο παιδιῶν τὰ πράγματα εἶναι πιὸ δραματικά.

Βιώνουν πλέον ὄχι μόνο ψυχολογικά, ἀλλὰ καὶ οὐσιαστικά, στὴν πράξη, τὴν διάσπαση τῆς οἰκογένειας, τὸν χωρισμὸ τῶν γονιῶν τους,

ποῦ ἀποτελοῦσαν γι' αὐτὰ μιὰ ἐνιαία ὄντοτητα, τὰ δύο πόδια στὰ ὁποῖα στηριζόταν ἡ ὑπαρξὴ καὶ τὸ μέλλον τους.

Εἶναι ἀνυπολόγιστος ὁ τραυματισμὸς τῶν παιδιῶν μετὰ τὸν χωρισμὸ τῶν γονιῶν καὶ φυσικὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλοὺς καὶ ποικίλους παράγοντες, ποῦ δὲν εἶναι εὐκολο πάντα νὰ ὑπολογιστοῦν.

Τὸ βασικὸ συναίσθημα ποῦ κυριαρχεῖ φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ὀδύνη καὶ ἡ θλίψη γιὰ τὸν χωρισμὸ ἀγαπημένων προσώπων. **Ἐπίσης** ἡ αἴσθησις ἀδυναμίας νὰ παίξουν τὰ παιδιὰ κάποιον ρόλο στὶς καταστάσεις ποῦ ἐξελίσσονται ραγδαῖα, ἀλλὰ καὶ ἡ αἴσθησις ἐγκατάλειψης καὶ κινδύνου πλέον ποῦ τὰ περικυκλώνει. **Τὰ** συναισθήματα αὐτὰ θὰ σημαδέψουν τὴν ζωὴ τῶν παιδιῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δυσκολευτοῦν τὰ ἴδια νὰ κάνουν ἀργότερα οἰκογένεια ἢ καὶ νὰ μὴν ἔχουν καμιά ἀπολύτως διάθεση νὰ τὸ πράξουν.

Ἀκόμη θυμᾶμαι τὰ λόγια μιᾶς ὄριμης πλέον κοπέλας ποῦ παρὰ τὶς ικανότητές της, δὲν μποροῦσε νὰ βρεῖ νόημα στὴν ζωὴ της, ἐπειδὴ στοῦ βάθος εἶχε μιὰ πληγὴ ποῦ δὲν εἶχε θεραπευτεῖ... **Οἱ** γονεῖς της εἶχαν χωρίσει, ὅταν αὐτὴ ἦταν μικρὴ καὶ ἔκτοτε ἄκουγε μόνο νὰ κατηγορεῖ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ ἡ ἴδια νὰ διχάζεται μέσα της καὶ νὰ διαλύεται ἡ προσωπικότητά της.

Δέν είναι ὄμως τὰ μόνα συναισθη-
ματα αὐτά. Ἐνα ἀκόμη συχνό, ἀλλά
καταστροφικό συναίσθημα εἶναι οἱ
ἐνοχές πού νιώθουν τὰ παιδιά μετὰ
τὸν χωρισμό, γιὰ τὴν δική τους συμ-
περιφορά. Ἐνοχές, μήπως ἔφταιξαν
καὶ ἐκεῖνα γιὰ τὴν δυσαρμονία τῆς οἰκογένειας, γιὰ τὸ γονιό
πού ἔφυγε... Ταυτόχρονα μπορεῖ νὰ ὑπάρχει καὶ θυμός, ἀλ-
λὰ καὶ ντροπὴ γιὰ τὸ πῶς θὰ κυκλοφοροῦν πλέον ἀνάμεσα
στοὺς συμμαθητές τους. Ἐτσι, δέν εἶναι σπάνιο νὰ κρατᾶνε
ἐπτασφράγιστο μυστικό, τὸ ὅτι χώρισαν οἱ γονεῖς τους καὶ νὰ
μὴν θέλουν νὰ τὸ μάθει κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους τους.

Τέλος δέν εἶναι σπάνια ἡ ἐμφάνιση κατάθλιψης καὶ ἀπό-
συρσης στὸν ἑαυτό τους, ἐπειδὴ δέν ἔχουν μάτια νὰ ἀντικρύ-
σουν τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ τοὺς κατακλύζουν αἰσθή-
ματα μοναξιάς καὶ ἀπογοήτευσης. Στὰ ἀγόρια συχνὴ εἶναι
ἐπίσης ἡ ἐπιθετικὴ συμπεριφορά, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀποτυχία στὰ
μαθήματα, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει δυνατότητα συγκέντρωσης.

Ἐπίσης, δέν εἶναι σπάνιο, μετὰ τὸν χωρισμό νὰ ἐμφανίζων-
ται, στὰ μικρότερα ἰδίως παιδιά, φοβίες πού τὰ δυναστεύουν.
Φόβος μήπως ὁ πατέρας ἐξαφανίστηκε ἢ πέθανε κάτω ἀπὸ
ἄσχημες συνθήκες... Φόβος μήπως χαθεῖ καὶ ὁ ἄλλος γο-
νιὸς (ἢ μητέρα) καὶ μείνουν ὀρφανὰ στὸν δρόμο καὶ τόσα
ἄλλα...

Ὁ Παιδο-Ψυχίατρος
Ἐπεταὶ συνέχεια

12.4.2026 ἐκ. ἡμ.,
† Ἁγίου Βασιλείου, Ἐπισκόπου Παρίου
τοῦ Ὁμολογητοῦ